Oláh András

## *ami itt maradt*

testvéreidet temettük – az ikreket –
három hét különbséggel mentek el
földcsuszamlást okozva
a sírhantok között
különcködést szül a ritmustalanság
kútmélyből kattognak a szavak
a hasznavehetetlen idő szétszakadt
türelmetlen a fájdalom
s az ürességet nehéz elviselni
– nekik pedig itt maradt mindenük

## *[felnagyíthatnálak]*

felnagyíthatnálak
hogy lássalak az áttáncolt éjszaka
izzadtságcsöppjei közt egy átaludt
szerelem emlékével a szívben
vagy vágyak vámpírjaként henteregni
a decemberi hóesésben
de jobb itt a csöndes konyhazugban
kávéfőző mellett mindennapos
tennivalók közt matatva belenyúlni
a híd korlátján felejtett virradatba
zokogva tartalak egy mámoros
tivornya örökérvényű vigaszával
láthatatlanok vagyunk
egymásba olvadunk
már csak a zebracsíkos ölelésre
emlékszem a kifehéredő színekre
s a tőrbecsalt álomtalan éjszakára